

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Szigethy-Papp Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Papp Gábor ügyvéd) által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű és (II.r. felperes neve, címe) II. rendű felpereseknek a dr. Ligeti György (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. december 2. napján kelt 22.P.21.753/2007/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt, illetve a Fővárosi Bíróság 2009. február 12. napján kelt 22.P.21.753/2007/9. számú kiegészítő ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 15.000 (tizenötezer) forint + Áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... című napilap ...-i számának címlapján „...”, illetve „...” címmel cikk jelent meg, amely szerint a felperesek voltak, akik „rávarrták” ... a ... vérengzésben való részvételt. A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette jóhírnevüket azzal, hogy az írás úgy tüntette fel őket, mintha szándékosan, koholt bizonyítékok alapján törvényellenesen jártak volna el és az újságnak mögöttes vagy „nem tisztességes szándékból” nem nyilatkoznak. Kérték továbbá az alperes jogsértéstől való eltiltását, elégtétel adásra és fejenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperesek jóhírnevét megsértette a kiadásában megjelenő ... című napilap ...-i számán megjelenő lapszámának címlapján annak valótlan állításával, hogy ... és ... azok közé tartozik, akik ... tömeggyilkossá tették.

Megsértették továbbá a felperesek jóhírnevét a 3. oldalon az „...” című cikkben annak valótlan állításával, hogy a felperesek másokkal együtt „rávarrták” ... a ... vérengzésben való részvételt.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet megállapítást tartalmazó rendelkezését az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a ... című napilap címlapján tegye közzé azzal, hogy a jogsértésért ... és ... elnézést kér.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek fejenként 300.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint annak 2007. február 23. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatait, és az államnak külön felhívásra 36.000 forint le nem rótt illetéket.

A további 84.000 forint illetékből az I. rendű felperest 42.000 forint, a II. rendű felperest 42.000 forint megfizetésére kötelezte.

Az egyéb költségekről úgy rendelkezett, hogy azokat a felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdésére. Kifejtette, hogy abból a megfogalmazásból, hogy a felperesek ... „tömeggyilkossá” tették, valamint, hogy „rávarrták” a ... ügyben való részvételt, a szövegösszefüggést is vizsgálva az a következtetés vonható le az olvasó számára, hogy a felperesek tévedtek a bizonyítékok mérlegelésénél, a beszerzett adatokból téves álláspontra jutottak, szakmailag helytelenül jártak el és egy ártatlan emberre jobb tudomásuk ellenére olyan cselekmény elkövetését fogták rá, amit nem követett el.

Álláspontja szerint a perbeli cikkből az átlagolvasó számára az derül ki, hogy a felperesek szándékos eljárása eredményezte ezt a helyzetet és „mintegy bünszövetkezetként tüntette fel” őket, ezért jogsértést követett el.

A felperesi kereset jogalapjának megállapításán túl a Ptk. 84. § (1) bekezdés b.) pontja alapján az alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Az elégtételadás körében az elsőfokú bíróság a jogsértés jellegére és az elkövetési módra tekintettel megfelelőnek tartotta az ítélet rendelkező részének közzétételét, alperesi bocsánatkéréssel együtt.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében a Ptk. 355. §-a alapján mérlegelte az I. rendű felperes által előadottakat, hogy 26 éve rendőr, ezidáig szakmai tisztességét soha nem kérdőjelezték meg, ennek ellenére a cikk azt állította, hogy koholt bizonyítékok alapján bűnöst akartak csinálni a móri ügy vádlottaiból. Ismerősi, baráti körében többen is rákérdeztek a cikkben megjelent közlésekre. Akkoriban a ... első számú vezetője volt, azonban konkrét nyomozási tevékenységet nem folytatott, ténylegesen, operatíván nem irányította a büntetőeljárást.

A nyomozás tisztességes módon zajlott, kifogások, kételyek annak tisztességét illetően nem merültek fel, ennek ellenére az írás megjelenése után az I. rendű felperes vezetői és azok a szakmabeliek, akiknek konkrét rálátásuk az ügyre nem volt, különböző kérdéseket tettek fel a megjelentekkel összefüggésben.

A II. rendű felperes előadása szerint az újság úgy állította be, mintha egy bünszövetkezetet hozott volna létre azért, hogy egy ártatlan embert elítéljenek. Fia iskolájában az osztályfőnök, illetve a szülőtársak is felvetették, hogy hogyan lehetett elítéltetni egy ártatlan embert, gyakorlatilag megkérdőjelezték becsületét, holott a

nyomozás szakszerűségével, az ügyben eljárók tisztességével szemben kifogás nem merült fel.

A nyomozóhivatal cikk megjelenésekorai sajtóreferense tanúvallomásaiban azt adta elő, hogy a cikk nagy felháborodást váltott ki, többen azt is megjegyezték, hogy „végre talán kirúgják a felpereseket” a hivataltól, mert szakmailag alkalmatlanok és koholt bizonyítékok alapján tömeggyilkost csináltak egy ártatlan emberből. Ezen vallomásokat értékelve úgy foglalt állást, hogy nem szolgálnak bizonyítékkal a cikk felpereseket érintő hátrányos megítélésére, azonban a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság köztudomásúnak fogadta el azt, hogy ha valakiről országos olvasottságú napilapban jelenik meg valótlan állítás, ami egyben sértő is, az a róla kialakult megítélést hátrányosan befolyásolja, ami nem vagyoni károsodáshoz vezet. Ennek kompenzálására a kialakult bírói gyakorlatot szem előtt tartva fejenként 300.000 forintban és járulékaiban határozta meg a kártérítés összegét.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az első fokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalakor nem megfelelően mérlegelt.

Az újságíró a szakma szabályainak megfelelően járt el, a kifogásolt közlések „bulvárosnak” minősíthetők, így a „tömeggyilkossá tették” és a „rávarrták” kifejezéseknek nem az a jelentés tartalma, hogy a felperesek szándékosan irányították rossz irányba a nyomozás menetét.

A felperesek „hibája” miatt ...-t elítélték és erre a szakma és a sajtó is felhívta a figyelmet.

Álláspontja szerint a felperesek amennyiben nyilatkoztak volna a sajtó munkatársainak, akkor a „nem túl jó megítélésükön” változtathattak volna.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, a fellebbezéssel érintett döntése is helytálló, azzal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése általános védelemben részesíti a személyiségi jogokat, amikor kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. Az általános védelem biztosításán túlmenően a törvény a legjelentősebb személyiségi jogokat külön is nevesíti, így a Ptk. 78. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértése akkor valósul meg, ha valaki más személyre vonatkozó sértő, valótlan tény állít vagy híresztel, illetve való tény hamis színben tüntet fel.

A hírnév a személy társadalomban betöltött szerepének értékelését befolyásoló ismereteket jelent, így a hírnévrontás a valótlan és a személy hátrányos megítélésére alkalmas közlés esetén valósul meg.

Mindezen általánosságban kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla jelen eljárás során a perben rendelkezésre álló adatok, a felek és a tanú nyilatkozata alapján arra az álláspontra jutott, hogy a büntetőeljárás lefolytatása során történt mulasztás önmagában nem alapozhatja meg azt az állítást, hogy a felperesek „tömeggyilkossá tették”, illetve „rávarrták” volna a, a bűncselekmény elkövetését

Figyelembe kellett venni, hogy a cikk szándékos, tevőleges magatartással vádolta a felpereseket, az I. rendű felperest, aki a ... és a II. rendű felperest, aki a bűnügyi osztály vezetője, a nyomozásért felelős rendőrtiszt volt. A büntetőeljárás „végig szoros ügyészi felügyelet alatt folyt”, amelynek során a felperesek eljárásával, a nyomozásban résztvevőkkel szemben kifogás nem került előterjesztésre, tisztességüket nem vonták kétségbe és a további nyomozás eredményeként került sor az „újabb esetleges elkövetők” felderítésére.

Az az alperesi hivatkozás, hogy jelen ügyben szakmai hibákra hívták fel a figyelmet, nem fogadható el, mivel nem esetleges hiányosságokról számolt be az újság, hanem egyértelműen azt állította, hogy a felperesek „tömeggyilkossá tették” ...-t, illetve, hogy „rávarrták” a bűncselekmény elkövetését.

Ezt azonban az alperes a peres eljárás során sem okirati, sem egyéb bizonyítékkal nem tudta alátámasztani. A felperesek személyes előadásukkal és a tanú vallomásával igazolták, hogy a sérelmezett cikkben megjelentek megítélésüket, mindennapi életüket, kapcsolataikat, a környezetükben róluk kialakult képet negatívan, hátrányosan befolyásolta, a közzétettek miatt a felpereseket több sérelem is érte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - egyezően az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel - a felperesek az ilyen jellegű közléseket nem kötelesek eltűnni. Az alperes nem „bulvár jellegű megfogalmazásokkal” tájékoztatta az olvasókat, hanem olyan, a felperesek személyét érintő valótlan tényállításokat tett közzé, amelyek megalapozzák a jogsértés megállapítását és a bizonyítékok alapján az objektív jogkövetkezmények alkalmazását.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, s mivel az alperes e körben a fellebbezésében további egyéb körülményre, indokra nem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett része tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján határozott.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint döntött.

, 2009. szeptember 1.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő